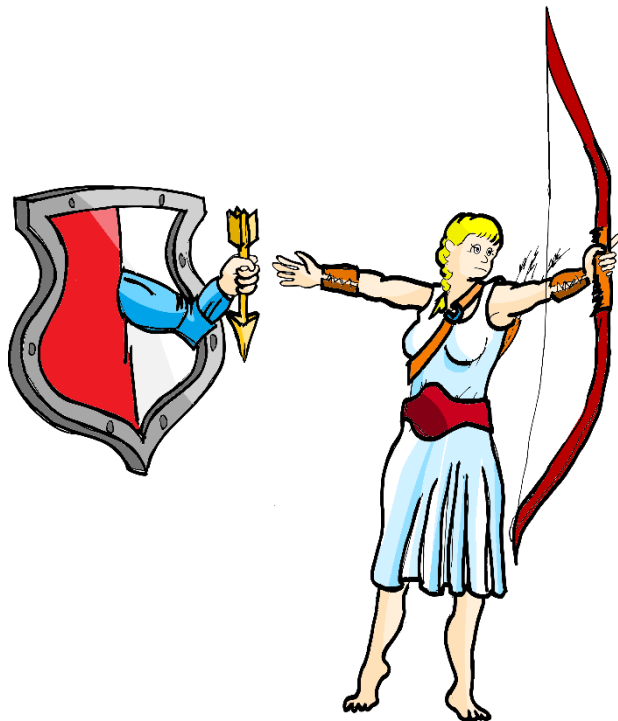

5. ČERVENÁ LHOTA – ZLATÉ VEJCE

Všechno se jednou okouká. A tak se jednoho dne, z krásné boty stane škrpál, z klobouku hučka a z kůlny stará bouda. Jako se okouká každý výstavní gobelín, po dlouhých staletích se lidem okoukaly i krásy středověku. Už se nemohli dívat na ty okoukané gotické klenby, olověná skládaná okénka, prosté bílé košile bez límečku. Byl nejvyšší čas začít měnit, a to nejlépe všechno. Najednou všichni všechno potřebovali barevnější, veselejší a praktičtější.

Cestovatelé začali opouštět své rodinné krby a vyplouvali. Kam? Šplhat po skalách, prolézat různé houštiny, kde ještě lidská ruka po cizokrajných plodinách nesáhla, prostě objevovat. Měnila se móda, nábytek i domy. Stručně řečeno pomalu ale jistě ta okoukaností únavná gotika jako dáma v letech, kterou už nikdo nehledá, začala ustupovat do stinného kouta a na její místo se pomalu drala tehdy ještě mladicky nerozvázná, zeleným hřebenem česaná, slečna renesance.

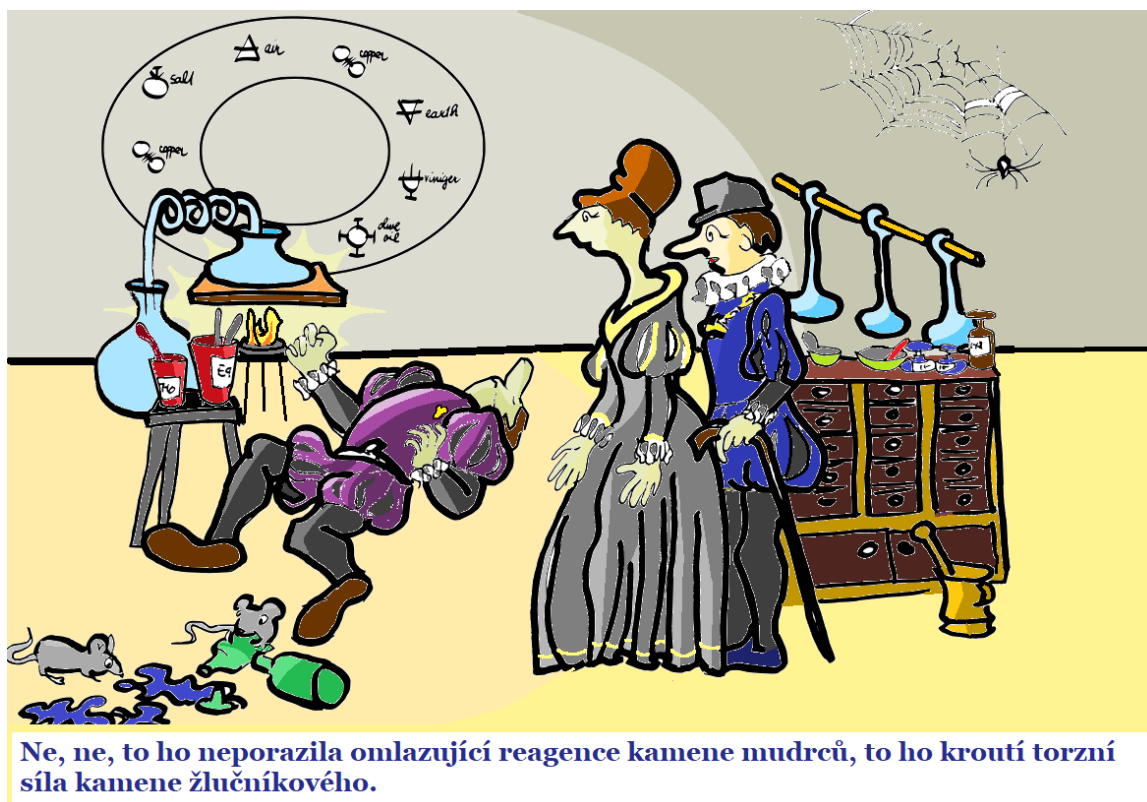
Změny se nevyhnuly ani tvrzi na, tehdy ještě bílé, Červené Lhotě. Čtyři křídla, výrazná průčelí tvořila a zároveň obklopovala uzavřené nádvoříčko,

jako haluznaté jasany prosluněnou mýtinou. Ale neposedná renesance už začala proměňovat i tuto pevnost na mnohem pohlednější zámček.

V těch časech tu vládla kraji šlechtična. Paní vznešeného původu, velmi vzdělaná a především mimořádně krásná. Po mnohá léta byla svým lidem oblíbená, a dokonce i od největších bručounů a fňukalů o ní slyšet nedobré slovo bylo svátkem.

Ale v těch časech proměn se také objevilo mnoho tajuplných dobrodruhů a zlatodějů, kteří nabízeli své služby často velmi záhadné. Putovali krajem a v sedlových brašnách neměli ani pšeničné placky, ani koroptví pečinku, ale tlusté začouzené knihy ve starých kožených vazbách, a divné křivule.

A protože lidi s naditými měšci, jako v každé době, nevěděli co by ještě roupama, kromě objevů, módy a architektury, začali rozkutálovávat dukátky i za jakési tajemno, na jehož konci byl nejednou příslib tu zlata, tu prodlouženého mládí, nebo šeptavé besedy s blízkými z jiných, ale úplně jiných břehů. A aby toho všeho málo nebylo děly se tenkrát i věci, které jednomu pořádně myslivnu zamotat dovedly.

Několik poddaných se se služebnictvem shodli, že zahlédli několikrát spouštět se klouzavým letem za věží podivného obrovského, ale opravdu

obrovského ptáka, jako by si tam někde hnízdo stavěl nebo co. Výpovědi se lišily, jednou zoben spíš delší, jindy tupý a pevný, krk v letu po volavčím způsobu zalomený, no něco mezi jespákem a kolpíkem rudokrkým, ale v hodně rozložitě formě. Šeptanda kolem tajemného opeřence by vyšuměla do ztracena, kdyby právě s příchodem tohoto ptačího období, nenastala u šlechtičny podivná změna

Od těch dnů, jako by se začala vyhybat světu. To už i svlačec se častěji dobrovolně vzdaluje od své hostitelské lodyhy, než šlechtična opouštěla své komnaty, ale když, tak jen na uzavřené nádvoří. Kráčet po kamenném mostě, který spojoval zámek s městem a okolím ji od té doby nespátril nikdo. Dokonce ani žádnému z kupců nebylo od těch chvil povoleno vstoupit dovnitř, veškeré zboží a zásoby předávali kupci a trhovkyně sloužícím na mostě. A když už se podařilo nějakému služebníkovu službu opustit stejně nic nepověděl, protože všichni odcházeli tak nějak němí a nedlouho po svém odchodu stejně sešli ze světa na podivnou opotřebovanost a jakési záhadné zelenošumné vydrolení.

Jakoby na zámku běžel čas buď zběsileji, nebo klopýtavěji, nebo prostě nějak jinak, než ve světě za mostem. Někteří se dokonce i pokoušeli zeptat se šlechtičny, co se děje. Odpověděla však jen velmi tajemně:

"Ještě krátký čas a zahřívání začne, jednou rozpučíme všichni."

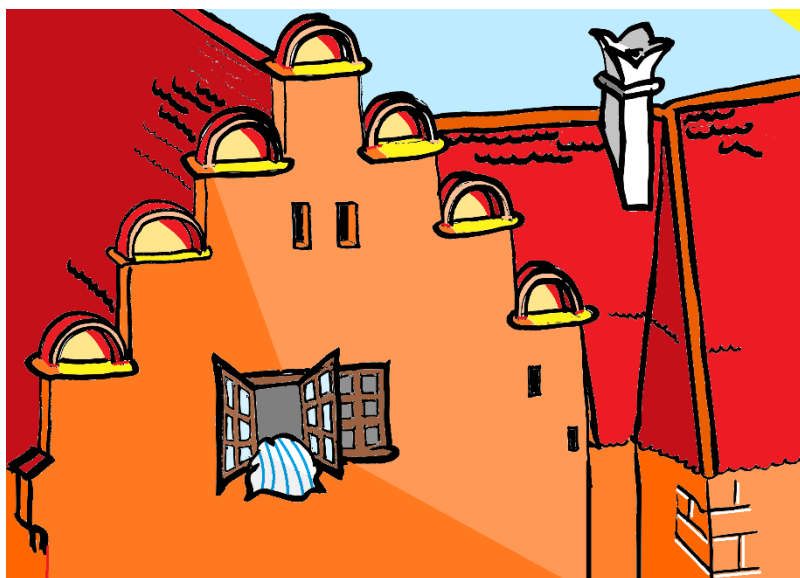
Jak by se mohlo někde říkat, kuře se z pšenice nevyklube, pekáč se napaluje ode dna a opuštěná skořápka nezazpívá. Zkrátka, nedovařená kaše znalosti, se nastavuje povídkama.

"Jaké zahřívání, jak rozpučíme, jsme snad náký pupeni?" vrtalo v hlavě nejednomu.

Komtesa fantazie s neterí představivostí rychle zabydlují vymetenou komůrku, kterou jejich sestřenice znalost nechává dlouho prázdnou. A tak není divu, že se začalo šuškat všelicos. Od zakletého Divíše, přes proměnlivě kožnatou postavu okřídleného lesního bazilicha, až po pravnuka mýtického ptáka Noha, který Bruncvíka z diamantové hory odnesl.

Zkazky se vypravují, čas klade duchnu ukolébání. Když už se zdálo, že se přeci jen ten života cvrkot na Červené Lhotě nějak ustálí, zaklepal na bránu jakýsi neznámý cizinec. Možná podobný těm podivným zlatodějům doby,

možná ale úplně jiný. Stavěl se do role obchodníka, ale na to měl až moc hluboké oči, kožený klobouk s hodně širokou klempou a černý plášť z velmi drahého materiálu, který toho zakrýval až příliš moc. Ptáte se co nabízel? Nenabízel ani vzácné brokáty, či kardamon, kurkumu, nebo jiné koření z dalekých zemí, dokonce ani převzácnou želvovinu. Nabízel - zlaté vejce. A že musí mluvit se zámeckou paní jen mezi čtyřma očima. Přes veškerou snahu jej podle zvyku posledních časů zadržet, nepodařilo se. Pronikl dovnitř. Zamířil rovnou do komnat zámecké paní, jako by tu nebyl poprvé. Setrval v nich až do rána. Tajemná paní vykávala sloužící do zámecké spižírny, kde je zamkla. Ne na jeden, ne na dva, ale hned na tři západ, protože tenkrát se takové zámky ještě vyráběly.

Sama donesla svému hostu z kuchyně pohoštění, a to ještě viděli klíčovou dírkou, že se vracela pro velký kameninový pekáč. Jenomže potom jakýsi chlupatý prst klíčovou dírkou kolem klíče zacpal čerstvě ukynutým koláčovým těstem. Pak bylo jen slyšet zaklapnutí dveří. Nikdo samozřejmě neví, o čem vedli řeč, ani co tam spolu zahřívali, či dokonce pekli. Jen to bylo všem zřejmé, že se v noci přihnalo strašlivé blesků křižování a hromů burácení, provazy průtrže bičovaly zámecké stěny, okna, střechy a snad i opěrné sloupy ve sklepení. To, co kvílelo nebyla snad ani meluzína, ale její starší sestra blizardýna, celý zámek se třásl i s rybníkem, že štiky vyskakovaly do metrových výší, jako by měl konec světa nastat. O půlnoci se

ozval táhle se vlekoucí sten na pozadí řinčení těžkého, ze železa kovaného řetězu, a pak - ticho. Mrazivé. Hromy zmlkly a zámek se ponořil do hluboké strnulosti, jako když je larva kůrovce zalita kapkou smrkové smoly.

Když ráno znovu vyšlo slunce, těsto v zámku samo zkáplo, klíč v zámku se sám třikrát otočil a bukové, železnými nýty pobité dveře se samy bez zásahu lidské ruky otevřely. Vyděšení sloužící, po několikerém střídání tápavého přešlapování s přešlapivým tápáním vystrčili z veřejí nejprve ruku, potom nos, ucho, rameno a nakonec úplně celého člověka. Vyšli na nádvoří a začali dohledávat, co se vlastně v noci semlelo. Komnaty už ale našli jenom prázdné. Po jejich kdysi tak milované, později obávané paní, ani záhadném hostu nebylo ani vidu ani slechu, jedině snad ždibec čichu, ale i ten brzy vyprchal.

A to zlaté vejce? Těžko říct, co se z něho vylíhlo. Možná černý kohout, možná dvouhlavé dračí mládě, a nebo se třeba i jenom obyčejně zkazilo. Kousky skořápek nikdo nenašel, ale na pekáči v peci zůstala smrdutá, červeno hnědo šedivá huspenina, která se rozsolvitě pomalu přelévala z jedné strany na druhou, když se s pekáčem zahýbalo. Všichni se toho báli, nikdo to nechtěl ani čistit, a tak to vzali, rozloučili se se šikovným pekáčem a hodili tam, kam se házelo všechno, co nikdo nechtěl - do řeky. No a řeka? Odnesla to tam, kam všechno - do velikého moře, někde na kraji světa. No kdo by to tam jezdil hledat.

Tak vida, co pověst přinesla - jako rumpálem vytáhla kouzlo z hloubky studny mouder.

A téma?

Z jiných koutů, než od Pána Boha, duchovní posilu hledat, věru radno není.

Ta šlechtična, prostě tak nějak šlápla vedle.

/Skutky 8:9/ Jeden muž, jménem Šimon, který tam žil, už dlouhou dobu svou magií uváděl v úžas samařský lid; říkal o sobě, že je v něm božská moc.

10 Všichni – prostí i významní – mu dychtivě naslouchali a říkali si: „On je ta božská moc, která se nazývá Veliká.“

11 Poslouchali ho ve všem proto, že na ně dlouhý čas působil svou magií.

12 Ale když uvěřili Filipově zvěsti o Božím království a o Ježíši Kristu, dávali se pokřtít muži i ženy.

13 Tu uvěřil i sám Šimon, dal se pokřtít, byl stále s Filipem a nevycházel z úžasu, když viděl, jak se tu dějí veliká znamení a mocné činy.

Prostě a jednoduše, shrnuto do do veršované říkačky:

Kdo po tmě šíje tajemství

potmě šile zmizí s ním.

**A ještě nějaké inspirování? Novoty jsou novoty, ale klasika je klasika.
Stará škola má své kouzlo. Bylo třeba tu gotiku nahrazovat? A navíc záleží
Pánu Bohu na kabátu místa, kde křesťané schází?**

/Skutky 17:24/ Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli.

Inu, stále je co navštěvovat, stále je o čem dumat.